

Apulanta, Airut

Kuuntelen hiljaisuuden keskellä
Airutta lhestyv kuin vanhaa ystäv,
Haamuja
Jostain menneisyydestä
Tuhannen vuoden takaa vielä kohti kurkoittaa,
Jisin sormin sydäntä tavoittaa,
Liittomme uudistaa.
Kootaan hetki seurausten
Kylmin verettömän kasvoihin,
Auki revhittäen silmiin,
Kun rikki menneet ratkaisut
Liittävät kätensä, syntyvät minussa uudelleen.
Tie helvettiin on pillytetty hyvillä ideoilla,
Kauniilla kasvoilla.
Ihminen on kertakäyttöinen,
Vaikka me muuta luullaan,
Sokeesti uskotaan
Ja toivon jokaiseen kahliudutaan
Valheeksi vaistottuun.
Ei tullut minusta,
Ei messiasista,
Ei uhriammasta.
Ei valon valtaamaa,
Ei yhä majakkaa,
Ei mainittavaa.
Vaistoni enemmän rakentaa
Varjoa kuin valoa,
Kunnes kuolevat